

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Caput I. Ostendit quomodo Dominus animam ipsius, iam inde à pueritia ad virtutum exercitium excitavit, & quantu[m] huc conferat, parentes ipsos pietati studere

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

CAPVT I.

OSTENDIT QUOMODO DOMINVS ANIMAM IPSIVS, IAM
*inde à pueritia ad virtutum exercitium excitavit, & quantum huc conferat pa-
 rentes ipsos pietati studere.*

*Parentes S.
 Matris Pii
 fuere.*

ISI ego tam mala & improba fuisset, accedente etiam di-
 uino erga me favore, satis mihi ad virtutis iter capeflendum
 fuisset, pios & timoratos, à Deo parètes accepisse. Pater bo-
 norum librorum lectioni mirè deditus erat, hinc & tales lin-
 guà vernaculà conscriptos domi non paucos habebat, quò
 illorum lectioni & filij assuescerent. Hoc, accedente etiam curà Matris,
 qua curabat, vt omnes Deum quotidie orarem, & pio erga Deiparam
 Matrem & sanctorum nonnullos affectu raperemur, me iam sexennem
 vel septennem (vt mihi quidem videtur) cœpit excitare. Non parum mihi
 hic adiumentum erat, quod viderem parentes nullum cuiquam favorem
 impertiri, nisi quem sibi virtute promerisset, cum illius & ipsi eximij
 cultores essent. Pater namque erga pauperes quoslibet mirificè afficieba-
 tur, in agrotos, quin etiam famulos suos tanta erat pietate, numquam vt
 emptitios seruos habere voluerit, quod illis valdè compateretur. Vnde
 cum quodam tempore quoddam muliebre, patris mei mancipium domi
 nostræ versaretur, non minus id pater benignè lauteque habuit, quam
 proprios filios, & pro ea, quâ erat pietate, aiebat se pati non posse, quòd li-
 bertati non restitueretur. Veritatis adhæc in verbis erat imprimis amans,
 hinc numquam eum audiui inuicem, aut alicui detrahentem; quin & ho-
 nestus supra modum. Mater quoque permultis prædita fuit virtutibus, &
 grauib; quoad vixit est cum morbis eonfliktata. Adhæc summa fuit
 honestate, & quamuis formâ esset vrcumque venusta, numquam tamen
 ob eam, se visa vel audita est efferre, ac magni facere, nam licet, dum mo-
 reretur, non nisi triginta trium esset annorum, vestitus tamen eius ita mo-
 destus erat, vt vetulam deceret. Placida ac lenis apprimè fuit, & ingenio
 satis sagaci. Magnos, dum vixit, labores & ærumnas pertulit, & hanc ip-
 sam vitam tandem Christiana morte conclusit. Tres numero eramus so-
 rores, & fratres nouem; & omnes (quæ Dei bonitas) virtutum studio &
 exercitio parentes referebant, vnâ me exceptâ, tamen si alioquin præ alijs
 prolibus, patri essem chara: & fanè antequam Deum inciperem offende-
 re, aliquam ad me amandam habere videbatur rationem. Nam non pa-
 rum iam doleo, dum illas ad bonum propensiones, quas à Domino tum
 acceperam, ad mentem reuoco, quamquam malè ijs vti potuerim. Adhæc
 nullum

*Parentum
 eius virtu-
 tes.*

*Septennis
 Deum cole-
 re cepit.*

nullum omnino mihi fratres, quod minus Deo seruirem, impedimentum adferebant. Vnus eorum, eiusdem propè mecum ætatis erat, qui etiam mihi præ alijs charus (quamquam & cæteros summoperè diligebam, & ipsi me) Ipse & ego sæpè simul sanctorum vitas percurreramus: cumque martyria & cruciatus, quos ex Dei amore sancti homines passi erant, legerem, vilissimo etiam pretio cœlum eos, ac Dei fruitionem mercatos esse censebam, indèque & mihi ardens quoddam similiter moriendi desiderium innaſcebatur; non quidem ex ingenti amore, quò me in Deum ferri putarem, sed vt tam breuium cruciatuum pretio summorum illorum bonorum, quæ in Cœlo referuari legebam, particeps redderem. Cum hocce meo fraterculo sæpè conueniebam, vt simul conferremus, quàmnam potissimum viâ & ratione hoc assequi possemus. Conuenit inter nos, vt simul ad Maurorum regna concederemus, stipem per viam petentes, vt, cum illic peruenissemus, ipsi nobis caput præciderent. Et (vt quidem mihi iam apparet) satis nobis animorum in tam tenera ætate ad hoc ipsum perficiendum Dominus suggererat, si modo aliquam illuc proficiscendi commoditatem vidissemus: at maximum nobis impedimentum esse videbatur, quod domi parentes haberemus. Nihil verò in ijs, quæ legebamus, magis mirabamur, quam quod pœna infernalis, & gloria cœlestis, sempiterna esse diceretur. Hinc sæpè hac ipsa de re satis diu simul agebamus, & volupè nobis erat identidem repetere, In æternum, æternum, æternum; quod autem hoc sæpius mecum repeterem, placuit Domino, vt mihi iam tum in puerili illâ ætate, veritatis via impressa maneret. Vt ergo vidi impossibile mihi esse ad eam loca conferre, in quibus pro Dei nomine mortem mihi inferrent, statuius Eremiticam vitam ducere, & in horto quodam domestico cellulas quasdam Escemiticas, omni quo per pueriles annos potuius modo construere cepimus, paruos quosdam lapides inuicem superstruendo, qui illuc concidebant, adeo vt nulla nobis desiderio nostro adimplendo ratio supereretur. Vndè etiamnum ad deuotionem ex citor, cum mecum reputo, quam tempestiue & citò Deus tum mihi daret id, quod postea culpa & demerito meo deperidi. Eleemosynas ægenis erogabam, prout poteram, poteram autem minimum. Solitudinem captabam, vt solitas meas precatiunculas, quas habebam plurimas, decurrerem, atque imprimis Rosarium Deiparæ Virginis, cuius recitationi mater mea maximoperè addicta erat, & vt nos addicti essemus procurabat. Si quando cum æqualibus puellis colludebam, voluptati mihi erat monasteriola construere, perinde ac si moniales essemus; quin & ego mihi videbar monialis esse velle, quamquam hoc non tam ardentè volebam, atque alia illa, quæ iam commemorauit. Dum mater mea ex hac vita decederet, duo decimum aut circiter, ætatis annum (quantum recordeo) agebam:

B 3

bam:

Vitam sanctorum legens martyrii desiderio incenditur.

Cum fratre statuit ad Mauros proficisci vt martyrium subiret.

Eremitoria in tenera ætate construere sagit.

A tenera in pauperes effusa fuit.

Erge B. Virginem bene affecta.

S.
Theresia

Opera

N. VII

156

*In Virginem
matris sua
loco in ma-
stem co-
epit.*

bam: vtque capi intelligere, quantam illius obitu iacturam fecissem, afflicta & mœrens coram quadam Beatissima Matris MARIÆ imagine me abieci, multisque eam cum lacrymis rogavi, mea vt Mater & curatrix deinceps esse dignaretur. Quod quamuis tum ex simplicitate quadam puerili feci, mihi tamen postea non parum videtur profuisse, manifestam enim & aperta. n. Virginis huius clementissimę opem expera sum, quoties & in quantum eius me tutelę concedidi. Vndę & tandem me ad se pertraxit. Quamobrem mirę me cruciat, dum considero & cogito, ecquid in causa fuerit, quod in bonis desiderijs & propositis, quę tunc concepi, & incępi, non perseverarim. Cum, o Domine Deus, statuisse videaris, vt ad salutem pervenirem, placeat, obsecro, maiestati tuę, vt id fiat, & tot mihi gratias concedere, quot mihi olim concessisti. Vellem equidem, vt non permisisses, non quidem in rem & utilitatem meam, sed obtui reuerentię & respectum, vt habitaculum, in quo ita continenter habitaturus eras, ita frędę inquinaretur. Crux mihi est, D O M I N E, ipsum etiam dicendo referre: scio quippe meę vnus id culpę adscribendum esse: etenim a tua parte nihil, quod præterea faceres, superfluisse videtur, quod minüs iam tum ab illa ætate, tota tua esse potuerim. De parentibus meis si velim conqueri, etiam non possum: non enim in illis videbam, nisi omne bonum, & insignem de meo in bono profectu curam. Itaque cum hanc ætatem excessissem, & naturę, quę a Domino acceperam, quęque (vt aiebant) erant plurima, dona agnoscere inciperem, ad eodę non pro ipsidem (vt quidem tenebar) gratias datori agebam, vt etiam singularis, ad eum offendendum, vt iam commemorabo, vt incęperim.

C A P V T I I.

NARRAT QVO MODO PRÆDICTAS VIRTUTES PERDERE incęperit, quantique referat in adolescentia cum pijs & virtutibus deditis personis habere commercium.

Qvod modo referam non mediocre, meo iudicio mihi damnum adferre cępit, vndę subindę mecum ipsa considero, quam malę parentes agant, qui non procurant, vt liberi sui semper & vbique videant ea, quę virtutem omnimodis redoleant: nam esto mater mea, vt i retuli, virtutum studio ad eodę addicta foret, ego tamen, vbi ad rationis vsum perueni, non tantum illius ę bonitate hausi, quantum quidem oporteret, imo vix aliquid ę contrę, quod illa habebat, malum ipsum summoperę mihi nocuit. Generosa quippe pręscorũ equitum facinora ipsa auidę, & cū voluptate identidem legebat; sed isthoc recreationis genus non tantum ei nocuit,

*Libri vni,
quam sint
noxii.*